

นิทานธรรม ... การทะเลาะกันของอวัยวะทั้ง 5

นำเสนอเมื่อ : 26 ก.ย. 2552

การทะเลาะกันของอวัยวะทั้ง 5

มีอยู่วันหนึ่ง อวัยวะทั้ง 5 ของคนๆ หนึ่ง เกิดทะเลาะกันขึ้น พุดกันคนละทีสองที ทะเลาะกันอย่างดุเดือด เริ่มแรกทั้งหมดต่างรุมกันว่า...**ตา**

“แคว้นทั้งวันไม่เห็นทำอะไรเลย แต่กลับมีโอกาสได้ชื่นชมวิวทิวทัศน์อันงดงามทั้งหลาย ช่างไม่ยุติธรรมจริงๆ”

จากนั้นก็หันมาโจมตี...**หู**

“แกดตลอดทั้งวันอยู่นิ่งๆ ไม่เคลื่อนไหว แต่กลับสามารถได้ยินเสียงอันไพเราะต่างๆ ทำไมพวกฉันถึงไม่มีโอกาสอย่างนี้บ้าง”
เสร็จแล้วก็เปลี่ยนเป้าหมายหันมารุมว่า...**ลิ้น**

“แถมะ นอกจากเวลานอนแล้ว ตลอดวันไม่ใช่กินก็คือดื่ม ได้ลิ้มรสชาติอันโอชะประดามีในโลก แต่พวกฉันแม่ว่าเพียงสิ่งที่ธรรมดาสามัญที่สุดก็ไม่มีโอกาสได้กิน”
ที่รู้สึกได้รับความยุติธรรมที่สุดคือ...**มือ**

มือคิดว่าตัวเองต้องทำงานทั้งวัน มีผลงานมากที่สุด แต่กลับไม่มีโอกาสเสพสุขอะไรเลย แทะทว่า...**ขา** ไม่เห็นช่วยกับมือ ขาบอกว่า

“ถ้าพูดจริงๆ แล้ว คุณูปการของฉันมากที่สุด ถ้าฉันไม่พาเดินไปยังที่ต่างๆ ละก็ มือก็ไม่เห็นจะสามารถทำงานอะไรได้มุกมาย”

มือฟังคำพูดของขาแล้ว แม่ใจจะรู้สึกไม่ยินยอมอย่างยั้ง แต่ก็ไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมาพูดดี ยิ่งคิดก็ยิ่งแค้น ในที่สุดอดรนทนไม่ไหวคว้ามีดขึ้นมา 1 เล่ม เริ่มด้วยการควักลูกนัยน์ตาออกมาก่อน อะไรๆ ก็มองไม่เห็นแล้ว สมุแค้นไปอย่าง จากนั้นก็เฉือนใบหูลงมา อะไรๆ ก็ไม่ได้ยินแล้ว พอเสร็จแล้วก็เฉือนลิ้นออกมาด้วย พุดไม่ได้อีกแล้ว ทายสุดก็ตัดขาทิ้งไปด้วยแล้ว เดินก็ไม่ได้แล้ว

ผลสุดท้าย เนื่องจากบาดแผลสาหัสเกินไป คนๆ นั้นจึงถึงแก่ความตาย แน่นนอน มือ ก็ยอมไม่มีสามารถมีชีวิตอยู่ได้โดยลำพัง

ท่านสาธุชนทั้งหลาย...

คนทั่วไปในโลกเวลาได้รับความสุขสบาย ก็มักคิดว่าตนได้รับความสบายน้อยที่สุด แต่เวลาได้รับความลำบาก ก็มักคิดว่าตนได้รับความลำบากมากที่สุด และชอบเอาคนอื่นมาเปรียบเทียบกับตนอยู่ตลอดเวลาจริงๆ สังคมในโลกไม่ว่าจะในครอบครัว ชุมชน บริษัท ฐานะ ลาภมั่งมีงานที่ต้องแบงหน้าทีกันทำทั้งสิ้น ถ้าทุกคนทำงานหน้าที่เดียวกันหมด สังคมนั้นก็คงอยู่ไม่ได้ งานทุกหน้าที่ล้วนมีความสำคัญ เหมือนรถยนต์ทั้งคัน มีอุปกรณ์เป็นหมื่นเป็นแสนชิ้นแคว้งๆ เบรคแตก สตาร์ทเตอร์ไม่ทำงาน หรือจะเป็นชิ้นส่วนใดก็แล้วแต่ สะดุดตืดขัดขึ้นมาสักชิ้น รถทั้งคันก็รวนไปหมด สังคมเราก็เช่นกัน งานทุกหน้าที่มีความสำคัญทั้งนั้น สะดุดตืดขัดขึ้นมาสักอย่างก็รวนไปทั้งสังคม ทั้งองค์กรใดเช่นกัน ไม่ใช่เรื่องที่เราจะมานั่งเปรียบเทียบกับคนอื่นแล้วนึกก่นอญอญใจ พอจะมาอิจฉาลูกกว่าไม่ตองรับผิดชอบก็ไม่ถูก ลูกอิจฉาพ่อก็มีอำนาจตัดสินใจมากกว่าตนก็ไม่ถูก ขอให้ทุกคนตั้งใจทำหน้าที่ของตนให้ดีและมีหัวใจเอื้อเฟื้อต่อกัน สังคมองค์กรของเราก็จะเจริญก้าวหน้าไปได้ด้วยดี

ที่มา <http://www.kalyanamitra.org/daily/dhamma/>

